

[Pürschel.]

dens Lovforslaget yderligere kræver, at Ud-
sigten for Helbredelse skal væsentlig for-
ringes, hvis Indlæggelsen ikke finder Sted.

Spørgsmaalet er imidlertid, om dette er nok. Dr. Tryde har jo forlangt Umyndiggørelse, hvad Kommissionsbetænkningen gaar imod, og dette er vistnok rigtigt, i hvert Fald er det saa fremragende Jurister, der har skrevet denne Kommissionsbetænkning, at vi andre jævne Mænd af Folket maa være noget betænkelige ved at gaa imod dem paa dette Omraade. De siger, at man ikke kan komme til en personlig Umyndiggørelse, uden at man først har den formueretlige Umyndiggørelse, og derfor vil man staa uden Hjælp i alle de Tilfælde, hvor den, der skal indlægges, enten kan klare sine Formueanliggender eller ikke har nogen Formueanliggender; i begge disse Tilfælde vil man ikke kunne gaa den Vej: først at foretage formueretlig Umyndiggørelse og derefter at umyndiggøre Manden personlig.

Paa den anden Side maa man erkende, at det vil kunne føles stødende for den almindelige Retsbevidsthed, om man, naar det drejer sig om en Mand, der sidder og bestyrer sin Forretning med megen Dygtighed, men som er gal paa et eller andet Punkt — saadanne Tilfælde kan forekomme, og jeg tror, at mange af os kender dem —, pludselig gaar hen og siger: Ja, denne Mand kan jo godt klare sin Forretning, men vi umyndiggør ham af personlige Grunde, og derefter lægger vi ham ind.

Jeg er derfor ikke sikker paa, om man ikke har Ret i, at denne Vej ikke er farbar; i hvert Fald er det overmaade vanskeligt at gaa den. Og bedre bliver det jo ikke, hvis man tager en Beskikkelse ad hoc, altsaa til dette ene specielle Omraade, saaledes som man kender det fra Praksis i de Tilfælde, hvor det drejer sig om Opløsning af et Ægteskab, fordi den ene Ægtefælle er sindssyg, og hvor der i hvert Fald maa skabes en Modpart for den anden, og den kunde kun skabes ved, at der beskikkedes en Værge ad hoc. Men det er noget andet, naar man vil beskikke denne Værge ad hoc til at bestemme Indlæggelsen.

Jeg tror derfor, at de fremragende Jurister i Kommissionen har Ret i deres Betragtning, og derfor var jeg lidt ked af, at Venstre saa bestemt lagde sig fast paa, at netop dette skulde være Vejen.

Derimod er der en anden Tanke, jeg meget gerne vil gøre mig til Talsmand for, noget lignende, men dog ikke helt det

samme. Det, vi i sin Tid fik indført i Interneringsloven ved konservativ Indsats, nemlig at der for enhver, der tvangsindlægges, skal beskikkes en Værge; naar han først er derinde, skal der beskikkes ham en Værge, og denne Værge har — det er sagt i den nye Straffelov § 70, og det er sagt i Interneringsloven — bl. a. den Op-
gave at sørge for, at Patienten ikke tilbageholdes længere end absolut nødvendigt.

En saadan Sikkerhed kan man skabe uden at komme i Kollision med alt det, jeg talte om før vedrørende Umyndighedslovgivningen; men jeg indrømmer, at der er den Svaghed derved, at man her gaar over paa Kommissionens Standpunkt og siger: det er først, efter at han er kommet derind, vi egentlig skaber Sikkerhed.

Det var de Bemærkninger, jeg havde at gøre med Hensyn til Indlæggelsen, og jeg kommer saa til Spørgsmaalet om Udskrivningen. Jeg gør opmærksom paa, at jeg stadig taler om de ikke-farlige sindssyge. Der staar i § 6, at naar Patienten er helbredet, maa han ikke tilbageholdes. Det lyder jo som en absolut Garanti, men der er jo den store Svaghed derved, at Skønnet over, hvorvidt han er helbredet eller ej, ligger hos Overlægen paa Sindssygeanstalten.

Hvis man havde et objektivt Kriterium, hvis man kunde gaa hen og maale Manden og sige: Nu er han frisk, nu har han den og den Vægt, nu skal han ud — ja, saa var dette en absolut Sikkerhed, bortset fra den Regel, der er givet om de farlige sindssyge, og hvorefter de kan tilbageholdes, selv om de er helbredet. Men saaledes er det jo ikke; det er et subjektivt Skøn fra Overlægen, der ligger bagved, og derfor er denne Garanti mere en Garanti paa Papiret end en Realitet. Naturligvis er dette sat paa Spidsen, thi i den samvittighedsfulde og dygtige Overlæges Skøn ligger der jo en betydelig Garanti, men her taler vi om at sikre mod Misbrug, og derfor maa vi ind paa at undersøge, om der i Ordene ligger nogen sikker Garanti mod Misbrug.

Dernæst kommer vi til det Tilfælde, at Manden ikke er helbredet, og der siger Lovforslaget, at naar Lægen skønner, at Udskrivning er uforsvarlig, skal han blive derinde, Udskrivning skal nægtes — dog kan dette appelleres efter § 9. Men hvor Lægen skønner, at det ikke er uforsvarligt at løslade ham, kan han alligevel beholde ham, naar det bl. a. af Hensyn til Omgivelserne findes rigtigt. Og her maa jeg være enig med Venstres ærede Ordfører (Elmqvist) i, at dette er en meget betænkelig Regel,